Ep. Gy. Amióta az Úr e deli tanúsága szerint az ő apja királyi országát [illegible]
[illegible], akartuk tanulni: [illegible] Halljam meg ő is, mit
ért par ő hamu vagyok, azóta közkeletűvé vált minden halandó ajkán elhang-
zik az példabeli pillanatban az emberi gyarlóságot legfelfedezhetőbben ki-
fejező kifejezés, hogy par ő hamu vagyunk mi. Az ége földi élet felett uralgó
ki-vel a lenyűgöző időtlen, kevert érzés önti ujjongó egész valónkban, amikor
a változhatatlan kényszerűség markába ölti a lemondás fájdalmát, mondván:
par ő hamu vagyunk mi. Ősrégi valakinek ismeretlen nővel párosulnak
a reménytelen vágyakkal telített életmúlásunk végzetes mélyén
a könybe borult szem nem lát egyebet, mint mészhalmot és reménytelen ontó
port ő hamut rendszerint elfelejtjük, hogy éppen abban a fájdalmas pontban
rejlik egyszerűsítő a legmagasabb ujjongás is, mely kibékít a halállal és mely feltárja
az életnek értelmét és gazdag állandó teljességét. Nem gondoljuk arra, hogy ami
hamuvá lett, az egykor tűzben égett, hogy másokat melegített, és hogy vágyat, szépség
gabonát nyert nekünk a [illegible] szántó rög, és mégsem ébredünk bele ezek hullámzó
rá és nem vonjuk meg tőle a megnyugvást. Bízunk porra és hamuban, nem
áldottak annak az embernek hamvai, kinek életének a mesterei szívében égve élő
melegek áradtak, még nem elsötétült szemmel a szív kialvó parazsára, és élőkkel a
porok, melyekben végigszántott az élet ekéje és a kebleik mélyén rejtett magvak meg-
termették a mesterei kés kalászait arok számára, akik hozzá fűzték minden remény
szépségeket és áldásba lelkük fölmagasztalt boldogságukat. — Ezen gondolatokat kelli föl-
használnom e kopott, mélyben D.-Zs. porait adjuk át az anyaföldnek, mert e nagy gyülekezet, mely
Rozgonyi szeretete ide a végtisztességadásra, őszinte részvéttel telinek arra a mély fájdalomra,
mely az élmúlt gyászbaborult hitvesének, gyermekeinek és testvéreinek kebleiben dúl. Hiszem
közelről tesem is tapasztalt ő kötelességét, ápolásba vette az ő munkásságát a kitűnő szerkesztői, tár-
sadalmi és gazdasági élet ámde belőlünk egész kevésnek az ő családi mesterségének fölmagasz-
talására fordított, minden munkájának a célja hitvesének gyermekeinek
boldogítása volt. Megrendülő részvéttel a fájdalmas gondolat, hogy immár porra és hamuvá
vált az a végtelen szeretet és az a fáradhatatlan odaadás, melyet boldogításukban fáradhatat
lanul tanúsított, de vigasztaló tudattal kell részvétünk és a tudat, hogy az
elhalálozott kiszínek lángoló és életet kamatozó szeretetével örökölt fölötlik, a ki napról
napra tapasztalt napsugaraiból merítette azt az erőt, mely sok nehézség közben is kitartó mű-
ködésre ösztönözte. Ez a tudat legyen elmúlhatatlan vigasztalása a hitvesi és fiúi fájdal-
mak és ezzel a tudattal emelkedett részvétet érzünk, midőn — —

1908. november 9

Deutsch Zsigmond

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/105